

sanja

MLAČAK

i davor

BUTKOVIĆ

Kuća na Pantovčaku u kojoj žive Sanja Mlačak, direktorica prodaje, marketinga i promocije Europapress Holdinga i poznati novinar, kolumnist, *fajnmeker* i poznavatelj vina i dobre hrane, zamjenik glavnog urednika Jutarnjeg lista, Davor Butković, primjer je kuće u kojoj se sretno poklopila vizija kućevlasnika i projektanta, arhitekta Lenka Pleštine, čije zasluge za ljepotu i funkcionalnost ove obiteljske kuće Sanja rado naglašava. Njihov je odnos tijekom izgradnje bio skoro simbiotski, napetosti i konfliktu nije bilo ni traga, a postignut je i zadovoljen koncept udobnosti i estetike, koje su se ovdje sastale i sljubile u suglasju i sinergiji.

— Oduvijek sam znala da želim živjeti okružena zelenilom, u obiteljskoj kući s vrtom, po mogućnosti i s pogledom. Možda zato što sam odrasla u obiteljskoj kući na Bukovcu, ništa drugo nije ozbiljno dolazilo u obzir. A teren za gradnju morao je zadovoljavati i jedan važan kriterij: nije smio biti predaleko od grada... Nema terena koji se prodavao u Šestinama, Zelengaju, a da ga u vrijeme kad smo tražili, ja nisam pogledala. Priželjkivala sam jednu urbanu definiciju, a opet, osjećaj slobode, zraka, prirode, koji možeš zadovoljiti samo u zelenom okruženju. Mi smo stanovali nedaleko, na Zelengaju, zajedno smo imali pola jedne obiteljske kuće pa smo i prirodno naginjali ovom kvartu. Iako, to nije bilo presudno. *Conditio sine qua non* bio je samo vrt — priča Sanja. I nastavlja: — To je bilo 2000. No, kad smo jednom pronašli ovaj teren i odlučili se za njega, sve je dalje zapravo išlo glatko i pretvorilo se u izrazito ugodno iskustvo. Papire sam dobila u rekordnom roku, jer sam bila jako uporna, a uselili smo se za svega 15 mjeseci, što je za ovakvu kuću vrlo brzo.

Sanja je svojedobno živjela u Engleskoj, gdje je igrom slučaja obitavala u jednoj maloj, viktorijanskoj kućici s nevelikim vrtom, kojeg je pretvorila u, kako kaže, najljepši vrt na svijetu, a kućicu u najljepši *cottage house* na svijetu. Ključ nije bio ni u prostornosti ni u bogatstvu, nego u oživotvorenju,

PRETHODNA STRANICA

Pogled na, i iz dnevnog boravka

LIJEVO

Bazen s ljuljačkom koju je izradio Lenko Pleština

GORE

Stol za blagovanje i suncobran na terasi pored bazena. Sanja kaže da je to njihova ljetna dnevna soba.

zapravo jednostavnoj filozofiji življenja, koja kaže da treba nastojati živjeti kao da nemaš nijedan problem na svijetu i ideologiji stanovanja koja nalaže da živiš najbolje moguće u okviru svojih zadatih mogućnosti. Od kućice od 60-tak četvornih metara u Engleskoj i vrta od 15-tak, do danas, Sanjine su se mogućnosti znatno povećale, ali filozofija je u svojoj biti ostala ista: živjeti u bliskom suodnosu s prirodom, vidjeti zelenilo, osjetiti nebo i prirodu, nikome ne smetati. A da bi to ostvarili, potrebna je obiteljska kuća. — Lenko je bio pravi čovjek za nas. Ja sam se zaljubila u to što je on istinski *fan* obiteljskih kuća, to je njegova specijalnost. Toliko ih voli da svoju obitelj, umjesto na klasični odmor, vodi da po svijetu gledaju lijepe i znamenite obiteljske kuće. Zamislite, išli su po Americi, Evropi, Parizu — gledati od Le Corbusierove ville Savoie, do kuće Falling Water ili Waterfall, Franka Lloyda Wrighta u Americi. Lenko je totalno *in to it*, baš kao i ja, pa smo se dobro „našli”. Ova je kuća takva kakva jest, ne samo izvana, dobrim dijelom zbog tog divnog i zanimljivog čovjeka s tisuću priča; od njega sam uvijek imala što čuti... Tako se razdoblje dovršavanja kuće u suradnji s njim, pretvorilo u istinski kreativan i ugodan proces.

U početku je bračni par Mlačak-Butković arhitektu Pleštini rekao samo da žele nešto moderno, puno svjetlosti, s ravnim krovom i puno čistih ploha. Na temelju te početne ideje napravio im je jednu malenu skicu, pet na pet centimetara, i pokazao im je nakon dva-tri dana. — Iste sekunde smo rekli: može. Ma, oduševili smo se. Kasnije se to, jasno, dorađivalo, ali odmah je narisao puno stakla, puno svjetla, puno velikih ploha, balkona, velikih prostorija, baš kako smo i zamišljali... Prvo smo mislili, kako je to i uobičajeno, smjestiti kuhinju na ulaznu razinu, dolje dnevnu sobu, a gore spavaće. No, s obzirom da je teren kos, nagib je čak 30 posto, a razlika u visini od najgornje etaže do dolje čak 10 metara, on je, vrlo logično, predložio da nam spavaća soba bude u nižoj razini, koja je ukopana, tamo gdje je najveći mir, a *piano nobile*, dio gdje se najčešće odvija život, bude tamo gdje je najljepši pogled. Postigao je ono što je najvažnije: spoj lijepog i funkcionalnog. Kad me šest mjeseci nakon useljenja pitao odgovara li mi sve i bih li sada — sa ovim iskustvom života u kući — nešto mijenjala, iskreno sam mu mogla odgovoriti: baš ništa! Danas sjedim u svojem naslonjaču, gledam u televizor ili kamin, ali zapravo mi oko stalno bježi na pogled koji odavde puca: na nebo, oblake koji putuju, zvijezde, zelenilo ili snijegom prekrivene šume zimi — skoro zaljubljeno opisuje Sanja. Bilo je i komičnih situacija, koje su, srećom, uvijek dobro i sretno završile. Na primjer, kad je Sanja prvi put vidjela račun za stolariju za ulazna vrata. Kaže da se uhvatila za glavu. Premda je znala da *custom made* vrata moraju

LIJEVO GORE

Sanjina zbirka cipelica iz različitih povijesnih razdoblja, kupovanih povremeno u MoMi, New York

LIJEVO DOLJE

Košara drva za loženje kamina koji je vrlo često u funkciji.

DESNO

Indijska metalna vaza, kupljena u londonskom Libertyju

SLIJEDEĆA STRANICA

Stakleni stol i stolci Tonnet

biti znatno skuplja od onih koja se kupuju u trgovinama i standardnih su dimenzija, ipak, cijena joj se učinila „premium”. Ali, kad je vidjela, od stropa do poda, impresivna golema vrata, sve joj je bilo jasno. Ona kaže, daju kući pečat, specijalan štih i dimenziju, pa joj kasnije nije bilo nimalo žao što ih je skupo platila. Neke, pak, ideje koje obilježavaju ovu kuću bile su autentično Sanjine. Poput drvetom obloženih balkona, terasa i loda, pa staklenog kamina koji se lijepo nadovezao sa staklenim klupčicama iznad radijatora, koje su Pleštinina ideja. Staklo je, barem se meni čini, lajtmotiv ove kuće otvorene prirodi. Upravo staklo, velike staklene površine prozora, okrenutost kuće prema van, prema prirodi, ali i staklo unutra, čini ovu kuću prozračnom i finom, dok bi je npr. mramor u unutrašnjem uređenju

otežao i nepotrebno opteretio.

Tako se ponovo vraćamo intimnosti kuće. Premda otvorena na sve strane, kuća na Pantovčaku intimno je carstvo. Začudo, Sanja u tolikoj mjeri ne naglašava ono što bi većina ljudi naglasila kad je o intimnom prostoru obiteljske kuće riječ: vlastitu intimu, nego više čuvanje tude: obzir prema drugima.

— Premda smo na Zelengaju imali dio vrta i cijeli gornji kat kuće, nikad se nisam osjećala nespunito, jer me je grizla savjest i bilo mi je žao buditi ljude ispod nas, kad bi moje prijateljice u kasnijim satima štiklama lupkale po podu. Ako si imalo obziran prema ljudima, ne možeš u gluho doba noći svom snagom navinuti glazbu... A ovdje to Davor može kad hoće. Nema

LIJEVO

Dnevni boravak s coffee-tableom koji je Sanja zamislila i dala izraditi

DESNO GORE

Dnevni boravak iz drugog rakursa, vidi se golemu biblioteku u hodniku koji povezuje ulazni dio s dnevnim boravkom

DESNO DOLJE

Stolac za odmaranje

SLIJEDEĆA STRANICA

Nepretenciozna kuhinja je pretežno Davorovo carstvo. Hladnjak u stilu pedesetih godina

kome smetati. Kad ne živiš u svojoj kući, neprestano si svjestan da tu, u blizini, postoji još netko tko nema iste navike i želje. Ne volim smetati druge.

A kakav je *lifestyle* bračnog para Butković? Sudeći po onome što sam saznala pišući o njima i njihovom habitatu, pun iznenađenja. Ona je poslovna žena koja duge sate provodi na poslu, pa se moje novostečeno saznanje o tome da ima izrazito „zelenu ruku”, kojoj sve što raste super uspijeva i koja stalno smišlja kako urediti voćnjak i ružičnjak, te hoće li joj i ove godine roditi šparoge i rajčice, zapravo ne uklapa u uobičajenu sliku o „business woman” koja karijeru navodno pretpostavlja svemu ostalome. A ipak je tako. Jedan od omiljenih načina provođenja slobodnog vremena? Razmjenjivanje e-pošte i savjeta o biljkama i sadnicama s, kako kaže, svojim *soul-mateom*, prijateljem, direktorom marketinga „Croatia osiguranja”, podjednako velikim zaljubljenikom u poljoprivredu i zelenilo. Omiljeni show? Ne neki fashion-show, modna revija, nego tradicionalni zagrebački FloraArt, kad već ne stigne na slavni londonski Chelsea Floral Show! Istina je, doduše, da, posve u skladu s predrasudom o poslovnim ženama, nerado i rijetko kuha. — Kuha Davor. To je njegova domena, njegov svijet. A kako je u ovom prostoru organiziran život? Pa, prostori su fluidni, veliki i zato sve teče, isprepliće se, sve se ovdje događa ležerno, prirodno, organski... Dok on kuha, a ja sam u sobi, i dalje možemo komunicirati, a odvajamo se onoliko koliko i kada hoćemo. Najčešće kad se Davor povuče na vrh kuće u svoju radnu sobu. Premda, često laptop iznese na lođu i tamo piše. Lođu obožavam i ja, tamo često sjedimo na kraju dana i pričamo, popijemo nešto, a kad je lijepo vrijeme, i doručkujemo... Koliko mi ovaj prostor odgovara, dovoljno govori činjenica da naprosto obožavam doći kući. Oduvijek sam voljela svoj posao, ali otkad imamo ovu kuću, volim i doći kući, ovdje se istog časa „isključim”, staložim, uđem u jedan drugi film i već se s vrata počinem relaksirati. Svoj dom doživljam kao istinsku oazu. Čuju se samo ptice, lavež nekog psa u daljini, tišina. Cijelo ljeto provodimo uz bazen, to nam je ljetna dnevna soba. Dolje uvijek malo puše, nije prevruće ni kad je najžešća žega, baš kao ni u vrtu. Ujesen se kroz dolinu vuče magla, a kad zimi padne snijeg, uživam u pogledu na bjelinu kroz staklene stijene: u daljini svjetla grada, kamin obvezatno naložen. Tako je velik da su me zezali kako u njemu možemo ispeći janje na ražnju... Morali smo ugraditi specijalne usisivače da vuku dim... Kad je oluja, fasciniraju me munje na nebu, a svake subote možemo promatrati vatromete, jer su tada vjenčanja i uvijek je negdje veselica s vatrometom, što mi odavde fenomenalno vidimo... Na vrhu kuće još je jedan „vidikovac”, terasa s koje će Sanja, kao s nekog zapovjednog mosta, promatrati zelenilo u okolici i grad u daljini. A tu je i gostinjska soba, uskoro dječja, s vlastitom kupaonicom i djelomice ostakljenim zidom koji omogućuje zanimljive igre svjetlosti i sjene. S obzirom na ubrzani tempo života, Sanja i Davor ne ugošćuju prijatelje onoliko često koliko bi željeli, ali ipak se nade vremena za roštilj, a kod njih se organiziraju i veće obiteljske fešte: svaki Božić i Uskrs otkad su uselili obvezatno se slave kod njih. Namještaj u ovoj kući nije impozantan niti fascinant; flashy i s dizajnerskim potpisom. Mnogo je toga, npr. sav stilski namještaj u Davorovoj radnoj sobi, Sanja donijela iz Engleske, a nešto je prenijeto iz starog

stana. Po tom pitanju još uvijek nisu zadovoljene sve želje Sanje, koja mašta o sasvim određenom trosjedu, čistih ploha, udobnom i jednostavnom, funkcionalnom i lijepom. U stvarnosti još nije pronašla onaj koji bi odgovarao slici iz njezine mašte. Dok ne pronade nešto što će joj se doista svidjeti, radije ne kupuje. A istinski joj se sviđa rad stolara, pravog meštra, Klapšeca. On je autor impozantne *od poda do stropa* biblioteke u hodniku, kakvu je oduvijek priželjkivala. Tu su sve Sanjine knjige o arhitekturi, o ženama arhitekticama, obiteljskim kućama, vrtovima. I brojne Davorove knjige o vinima i hrani... Kaže kako svatko tko im god dođe zastane u oduševljenju pred Klapšecovim radom, tako da ga stalno preporučuje drugima. Iza velikih zrcala u hodniku krije se uvijek potreban ormarski prostor: za cipele, teške kapute, kovčege... Zadivljuje što u ovoj kući nema znakova tako raširenog sindroma hrčka: nema *cluttera*, suvišnih stvari, uspomena i suvenira, a kuća ipak ne djeluje ni hladno, ni prazno. U donjem je dijelu kuće spremište za sva električna pomagla i sprave, tu je i velika garderoba s odjećom, Davorov trim-kabinet.

Dnevnim boravkom, osim pogleda u prirodu koji je nemoguće izbjeći i megakamina, dominira i golemi *coffee table*, koji je dala izraditi prema jednom iz časopisa. Jedina razlika: onaj iz časopisa je stajao 12-tak tisuća funti. — Oduvijek sam — kaže Sanja — željela *grande coffee table*, na koji mogu stati sve moguće *coffee table* knjige, cvijeće, laptop, pića. Premda sam ga imala još u prošlom stanu, tek je ovdje došao do izražaja i dobio svoje počasno mjesto. Naravno, uvijek ga krasi neko cvijeće. Trenutačno su u prozirnrom, staklenom loncu posadene orhideje. Premda, moram priznati da baš nisam neki stručnjak za kućno bilje i mnogo me više pali vrt, ružičnjak, povrtnjak, organski uzgoj bilja... Od kućnih volim tzv. „slonove noge” jer

zahtijevaju minimalno njege, odlično uspijevaju bez obzira jesu li na suncu ili u sjeni, treba ih jako malo zalijevati, a atraktivne su... Imam i fikus Benjamin, ali taj je uistinu poseban. Svidio mi se jer je golem, djeluje arhitekturno, četiriju isprepletenih grana. Bio je metar i pol viši od visine moga stropa, pa su ga, kad sam ga kupovala u „Zrinjevcu”, htjeli podrezati, prilagoditi visini za koju kupujem. Nisam pristala. Donijela sam ga ovamo i on se — prilagodio. Raširio se i savršeno ugnijezdio i smjestio. Nisam znala da će se to dogoditi, ali sam se nadala. Ali, nisam mogla dopustiti da ga „čvaknu”... smije se Sanja, čiji je odnos sa zelenjavom dublji čak i od onoga kojega je sama svjesna. Kaže da joj to dolazi prirodno i da je u svakom stanu u kojem je živjela od terase načinila vrt, oduvijek nešto sadila i uređivala. Teren oko kuće završava u potoku, imaju i dio hrastove šume, a tu je i prekrasan, sedamdesetak godina star voćnjak. Sanja ga je proriđila i sada 15-tak stabala (rane i kasne kruške, jabuke, marelice, šljive i trešnje), uspiju baš svake godine i bogatim urodom nagrade vlasnicu. — Htjela sam da vrt bude kombinacija šumskog vrta i voćnjaka — tumači mi kao potpunom analfabetu za botaniku Sanja. — Imam grmove vočki: maline i kupine, a posebice sam ponosna na šparoge, debele i ukusne (*Svjedočim da su uistinu fine, jer sam ih netom ubrane i probala, a s jajetom mi ih je u tren oka spremila Sanja, i bile su savršene! Tako je opovrgla svoje navodno potpuno kulinarsko neznanje.) Rajčice mi osobito dobro rode, prošle smo godine ubrali čak dvjestotinjak kilograma. Nismo više znali što s njima... Jasno, ništa ne špricam, sve je uzgojeno organski, od komposta koji radim od trave. Čemu zahvaljujem uspjeh? Tlu, prirodnom navodnjavanju, suncu, više nego nekoj specijalnoj ljubavi i mom magičnom zelenom „touchu” — demistificira Sanja.

PRETHODNA STRANICA LIJEVO

Dio dnevnog boravka, u kojem se objeđuje.

PRETHODNA STRANICA SREDINA

Sofa u dnevnom boravku.

PRETHODNA STRANICA SREDINA

Velika ulazna vrata. Bespriječni hodnik. Iza drvenog zida s desne strane kriju se ugrađeni ormari.

LIJEVO

Stol i stolci Tannet.